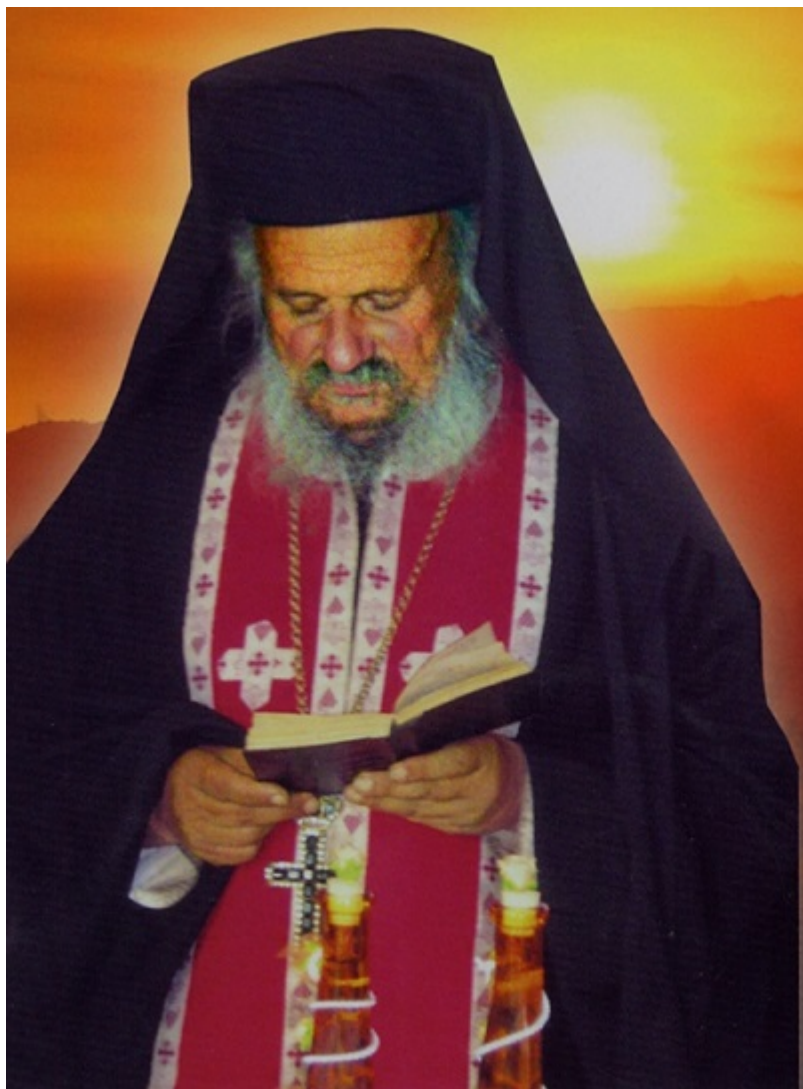

π. Σεραφείμ Δημόπουλος, φιλόανθρωπος και δια Χριστόν σαλός

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Για αρκετά χρόνια εξέδιδε ένα μηνιαίο περιοδικό, την «Χριστιανική μαρτυρία», ενώ παράλληλα συνέγραψε συνολικά 48 πνευματικά βιβλία. Επί πέντε χρόνια εργάστηκε για την συλλογή στοιχείων για το βιβλίο «Ο Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ». (Α' έκδοση: Χανιά 1967), σε μία εποχή που δεν υπήρχαν γνωστά στοιχεία για τον βίο του Αγίου. Τα περισσότερα βιβλία τα μοίραζε δωρεάν, αλλά και αυτά που πουλούσαν τα πνευματικά του παιδιά στις εισόδους των ναών ήταν πολύ φθηνά, δηλαδή σχεδόν σε τιμή κόστους. Αν υπήρχε μικρό κέρδος το διέθετε για φιλανθρωπίες. Δίπλα από το σπίτι του είχε μία αποθήκη, που την είχε μετατρέψει σε βιβλιοθήκη με ψυχωφέλιμα βιβλία. Έτσι οι επισκέπτες δεν έφευγαν με άδεια χέρια.

Επισκέπτετο τακτικά τους φυλακισμένους και τους μοίραζε διάφορα αναγκαία και τρόφιμα. Κάποτε προκάλεσε την έκπληξη και ίσως σκανδάλισε περαστικούς που τον είδαν να έχει στην πλάτη του ένα τσουβάλι γεμάτο με πακέτα από τσιγάρα. Ο Γέροντας φυσικά δεν κάπνιζε αλλά τα πήγαινε στους κρατούμενους των φυλακών που τα ζήτησαν. Ήθελε να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους για να τους γνωρίσει τον Χριστό. Εκτός από τα υλικά αγαθά, τους κήρυττε τον λόγο του Θεού, τους εξωμολογούσε και έκανε θ. Λειτουργίες στο ναό του σωφρονιστικού καταστήματος για να κοινωνούν. Κάποτε, φημισμένος για την δράση του κρατούμενος έχυσε επάνω του μία κανάτα καυτό νερό αλλά ο Γέροντας το δέχτηκε σιωπηλός.

Πολλές φορές έστελνε χρήματα σε οικογένειες που είχαν ανάγκη, με τρόπο κρυφό και αθόρυβο.

Κάποιος έδωσε στον Γέροντα μία συνδρομή 100 ευρώ για την Ιεραποστολή στην Αφρική. Ο Γέροντας είπε: «Είναι πολλοί που δίνουν χρήματα σε εξωτερική Ιεραποστολή και ο πλησίον τους πεινάει. Να, χαρακτηριστικά στον Αμπελώνα μία,

δύο... πέντε οικογένειες πεινάνε.

—Γέροντα, του λέω, ποιές είναι αυτές;

—Άμα ψάξης θα βρεις, του είπε.

Έστειλε γνωστό του μαραγκό να πάρη μέτρα να κάνη επτά κιβώτια ενισχυμένα, για να στείλουν ισάριθμες καμπάνες στην Ζιμπάμπουε στην Αφρική. Στο Οικοτροφείο συγκέντρωνε πολλά κιβώτια με τρόφιμα, όσπρια, ζυμαρικά, ρούχα, τσουβάλια με αλεύρι και άλλα πράγματα τα οποία προωρίζοντο και αυτά για την Ιεραποστολή.

Εφοδίαζε με ιερά σκεύη Εκκλησίες της Βορείου Ηπείρου και ό,τι άλλο ήταν απαραίτητο για την λατρεία.

Διά Χριστόν σαλός

Περιστασιακά έκανε σαλότητες πιθανόν για να αναχαίτιση το κύμα των ανθρώπων που καθημερινά αυξανόταν ή για να περιφρονηθή από τους ανθρώπους και να αποφεύγη τους επαίνους. Απέφευγε με κάθε τρόπο την δημοσιότητα και την προβολή. Εχαίρετο με την περιφρόνηση και τον χλευασμό.

Πέρα από την γενική εξωτερική του εικόνα -αναμαλλιασμένος και με λυμένα τα κορδόνια των παπουτσιών-, η συνηθέστερη σαλότητά του ήταν να υψώνη την παλάμη του ή ένα σπιρτόκουτο ανάμεσα από αυτόν και τον συνομιλητή του κάνοντας πως προσπαθεί να κρύψη το πρόσωπό του.

Απέφευγε να κοιτάζη τους ανθρώπους στο πρόσωπο και ιδιαίτερα γυναίκες. Μπορεί να τις εξωμολογούσε χωρίς, ούτε για μία στιγμή, να τις κοιτάξη. Ίσως για να έχη καθαρότητα νοός, όμως ο κόσμος το εκλάμβανε ως παραξενιά (ιδιοτροπία).

Κάποτε, αν και το απέφευγε, αναγκάστηκε να παρευρεθή σε τράπεζα, που παρέθεσε η Μητροπόλη με άλλους ιερείς και, όπως ήταν ατημέλητος, τράβηξε τα βλέμματα των υπολοίπων. Ύψωσε τότε ένα κουτάλι και άρχισε να καθρεφτίζεται στην πίσω πλευρά του. Έκανε πως δήθεν καλλωπίζεται (διώρθωνε τα μαλλιά... κ.ά.), κάνοντας διάφορους μορφασμούς μιας υποκριτικής κενοδοξίας.

Κάποιος που τον επαινούσε σε τρίτους τον επισκέφτηκε ημέρα Παρασκευή και ο Γέροντας βγήκε να τον υποδεχτή τρώγοντας τυρί. Ενώ σε κάποιον άλλο έβγαλε ένα πακέτο χαρτονομίσματα και έκανε πως τα μετρούσε ξανά και ξανά με προσποιητό ενδιαφέρον.

Κάποτε ζήτησε από τσιγγούνη ιερέα να του πληρώση το εισιτήριο του λεωφορείου για να επιστρέψη στην Λάρισα. Ο ιερέας δυσареστημένος αγόρασε και του έδωσε

το εισιτήριο. Όταν ξεκίνησε το λεωφορείο, ο Γέροντας του είπε: «Μπά!... καλύτερα να πάω με τα πόδια», και έφυγε πεζός, αφήνοντας πίσω εκνευρισμένο τον ιερέα.

Ως Αρχιμανδρίτης φορούσε έναν πολύ απλό σιδερένιο σταυρό και οι υπόλοιποι ιερείς περιπαικτικά του λέγανε: «Από ποιά σιδηρουργείο τον αγόρασες;».

Με λυμένα τα κορδόνια και με μία τρύπια τσάντα από τα ποντίκια, κατέβαινε στην πόλη και τραβούσε την προσοχή των περαστικών. «Γέροντα, θα σας πέσουν τα κλειδιά και τα πράγματα που έχετε στην τσάντα από τις πολλές τρύπες», του λέγανε, αλλά εκείνος αδιαφορούσε. Τον έβλεπαν να κάθεται στο δάπεδο του οικοτροφείου να συγγράφη και άλλες φορές να ξαπλώνει στο δάπεδο του Ναού για να ξεκουραστή.

Κάποτε ο οδηγός που τον μετέφερε σταμάτησε γιατί χρειάστηκε να πάρη κάτι από το περίπτερο. Όταν γύρισε, βρήκε τον Γέροντα να έχει ανοιχτή την πόρτα του αυτοκινήτου και τα πόδια του τα είχε απλωμένα στο ταμπλώ του αυτοκινήτου. Ο κόσμος περνούσε από το πεζοδρόμιο και τον έβλεπε με απορία.

Με όλα αυτά κάποιοι δυσφορούσαν -ιδιαίτερα κάποιοι ιερείς που πίστευαν ότι τους “χαλάει” την εικόνα προς τα έξω, στον κόσμο-, ενώ κάποιοι άλλοι τον θεωρούσαν πλανεμένο ή σαλεμένο. Ωστόσο οι περισσότεροι ένιωθαν την καθαρότητα της ψυχής του και τον ευλαβούνται.

Έκρυβε επιμελώς το παρελθόν του, τα καλά του έργα, την άσκησή του και τις αρετές του. Αν έβλεπε πως κάποιος τον ευλαβείτο πολύ και τον διαφήμιζε στους άλλους αδιάκριτα, τον απομάκρυνε από κοντά του.

Ποτέ δεν άφηνε να του φιλούν το χέρι του. Το τραβούσε με τέτοιο τρόπο που δεν προλάβαινες να το ασπαστής. Όταν του ζητούσε κάποιος λαϊκός την ευχή του, ο π. Σεραφείμ, απαντούσε «την δική σου».

Έκανε παρατήρηση σε ένα ιερέα που εξομολογούσε. Εκείνος την δέχθηκε ταπεινά λέγοντας: «Τι περιμένεις, Γέροντα, από έναν ανεπρόκοπο, σαν κι εμένα; Εγώ είμαι ψόφιο σκυλί». Αμέσως ο Γέροντας έπεσε στο έδαφος μέσα στον κουρνιαχτό και ελεγε: «Εγώ είμαι ψόφιο σκυλί» και χτυπιόταν στο χώμα από ταπείνωση.

Πηγή: Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄, έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012.